

## Skulptur

Af Inge Merete Kjeldgaard, Esbjerg Kunstmuseum 2003.

Under barokkens virtuose billedhuggeres mejsler kan den hårde marmor forvandles til blød hud, florlette draperier eller luftige skyformationer, og nærmest naturstridigt lader deres kyndige hænder den gyldne bronze materialisere de ellers immaterielle solstråler for øjnene af os. I disse 1600 tals kunstneres sanseberusende teatraliske tableauer forføres vi stadig af den fundamentale spænding der kan opstå mellem det vi sanser, og det vi ved, mellem vore umiddelbare oplevelser og vores erfaringer. En spænding der har rod i disse skulpturelle barokinstallationers indre modsætning mellem det der er fremstillet og selve det materiale det er fremstillet af, mellem illusion og virkelighed og stof.

Derfor kan barokkunstneren Berninis teatraliske iscenesættelse af det dramatiske, åndeløse klimaks i den hellige Therasas ekstase stadig drage og forføre os. I det øjeblik (bronze)solstrålerne

Bryder gennem (marmor)skyerne og en engel gennemborer Therasas (marmor)hjerter, er vi - ligesom datidens publikum - på en gang trukket ind i sceneriet og samtidig bevidste om hvordan dette legende lette og dog alvorstunge optiske bedrag balancerer på den hårfine grænse mellem illusion og virkelighed. Netop denne bevidsthed gør at den ellers flygtige forførelse kan blive til ægte fascination. Når vi i dag står på tærsklen til kunstmuseets højloftede udstillingssal, er det også her en engel vi møder. En af billedkunstneren Anita Jørgensens engle vel at mærke, hendes ANGEL FIGURE. Svævende let og med sit himmelske lys, æterisk og alligevel håndgribelig, abstrakt og dog konkret i sin stoflighed er det som om den, ligesom en skulptur af Bernini, bryder sin ramme og træder ud af en portal - ud i vores rum.

Som barokkens virtuose skulptører skaber Anita Jørgensen sine værker på materiale-mæssige forvandlinger fra det stof vi så udmærket kender, til det "billede" vi møder. Hendes fuldstændig særegne skulpturer står stærkt som et nutidens svar på barokkens polariserede og nærmest

Naturstridige materialebetvingelser. For Anita Jørgensen mestrer at fastholde det stofløse og

Immaterielle i stoffet, eller måske snarere råstoffet. For hun betvinger det ikke i en voldsom forvandlende bearbejdningsproces. Hun undersøger derimod materialets yderste grænser og lader poler mødes i sine skulpturelle konstruktioner.

Hele udstillingen er skabt så rummet virker som en stor installation, ladet med de samme spændinger der kendetegner Anita Jørgensens ovennævnte ANGEL FIGURE, og med den dualiteternes energi som de andre skulpturer i udstillingen også hver især rummer. Således fascineres vi ikke blot, vi involveres i hele Anita Jørgensens skulpturelle felt, der rejser spørgsmål om vores billeder af verden, om det stof verden er gjort af, og om vores forhold til de egentlige grundvilkår. I sine afsøgninger af materialets og skulpturens muligheder gør Anita Jørgensen således ikke alene rummet tilgængeligt for os på ny. Hun konfronterer os med vor egen tilstedeværelse i rum og tid på en velgørende og forfriskende ny måde.